

[eng] · Biography

Pedro Paricio was born on 16 January 1982 on Tenerife in the Canary Islands. As a child, he was always drawing, but at high school he studied science and only began to contemplate a future in the arts a few months before going to university. *‘To be honest, the thing that attracted me was the freedom that society gives to the artist’, he explains. ‘I chose art because I wanted a different life.’* Yet, with the benefit of hindsight, he now feels that the chain of events that led him into art was a process of discovering his fate, his destiny.

Paricio enrolled at the Faculty of Fine Arts of the University of La Laguna, Tenerife, moving on to a course in Salamanca and completing his training with a degree in Fine Arts at the University of Barcelona (2004–06). While at university, he considered a career as an art critic-cum-curator; such essays as *Unfinished Texts I and II* convey a lucid intelligence that enables him to reflect, for example, on the tyrannical relationship between artistic theory and practice. Paricio was focusing mostly on sculpture, installation and video art at the time of his first group show, *Don’t Call it Performance* (2004), at Domus Artium 2002 (DA2), Salamanca, Spain but shortly afterwards decided to make painting his sole medium; he considers the latent possibilities of painting to be infinite and dismisses the idea of using other media or technology in response to fleeting fads in art.

Paricio’s first one-man exhibition was held in 2006 at the Espacio Joven in Salamanca. Supporting himself as an artist by taking a range of jobs, including art editing, curating, assisting photographers, clowning at children’s parties and gamekeeping, he started work in 2006 on a series of paintings titled *The Canary Paradise*. He described his approach as *‘abstract street/Pop Art’*, providing *‘freedom from the structure of the mind and the computerised world’*. In the cycle he integrates Clement Greenberg’s theories of Modernism with urban art, appropriating diverse cultural references: for instance, from Jack Kerouac’s novel *The Dharma Bums* (1958) to Dutch and Spanish football stars, and to films, including *The Miracle of Candeal* (2004). Appropriately, the series was exhibited at *Ikara*, a Barcelona skateboard shop and art gallery, in 2008, the year he started painting full-time.

Paricio’s series begun in 2008 – small mixed-media drawings under the title of *Tributes* and acrylic on canvas *Destructures* – continued his abstract reflections on the cultural environment of that decade, from *The Sopranos* on television to the *Large Hadron Collider* at the forefront of scientific discovery. In two series from 2009, *Digital Painting* and *After Francis Bacon*, Paricio used an unusual mix of hard-lined, flat geometric and amorphous shapes in primary and jewel colours alongside swathes of thick, spattered paint on canvases that were gradually edging towards the figurative. Works on paper made in 2010 include a sequence of traditional ritual masks from the Canary Islands that clearly depart from his abstract renderings of *Sideshow Characters*.

Since the series *Dialogues* (2010), Paricio has been self-reflective, meditating in paint on himself as artist and paying tribute to his predecessors. The eighteen works in *Master Painters* (2011) give personal rereadings of famous paintings, sometimes subtly but generally with wit or irony. Thus *Canarian Gothic* references Grant Wood’s *American Gothic*; *Flowers for a Martyr* reworks Vincent van Gogh’s iconic *Sunflowers*; and *Pedro (Naked at Stairs)* harks back both to Gerhard Richter’s *Ema (Nude on a Staircase)* of 1966 and beyond it to Marcel Duchamp’s fragmented *Nude Descending a Staircase (No. 2)* of 1912. Borrowing and adapting imagery from the past, Paricio fuses it with his own visual language of blanked-out faces, Stetson hats and harlequin colours, introducing layers of meaning and playing with the identity of subject and artist. He persists with the theme in *Diary of an Artist and Other Stories* (2011–12) and again, on a more intimate scale, in *Magic Charms* (2012), which fetishises his painter’s tools and other attributes against a particularly bright version of the harlequin geometry.

Paricio currently divides his time between Barcelona, Tenerife and London. His paintings are held in many private collections around the world, and he enjoys an international reputation following exhibitions throughout Europe and the United States. The *Master Painters* show at Halcyon Gallery, London, in 2011 made an impact on the international art scene, and in 2012 *The Theatre of Painting*, his solo museum exhibition in Spain, was staged at the Institute of Culture and Arts of Seville. In early 2013, he took part in the *Gabinete de Curiosidades*, a mixed exhibition of works by modern and contemporary artists at the Plataforma Arte Contemporáneo (PAC), Madrid, and the Art Madrid Maestros Art Fair in Madrid. Paricio was honoured to be selected for inclusion in Francesca Gavin's book *100 New Artists* (2011), representing an innovative generation that was forming the aesthetics of the coming decade.

In 2014 Halcyon Gallery, London, exhibited *Shaman*, a body of work in which Paricio explored the ancient shamanistic traditions of his home in Tenerife in the Canary Islands. This was followed in October by *Elogio de la Pintura*, a show created specifically by the artist for an exhibition at TEA Tenerife Espacio de las Artes, a dynamic art museum designed by Herzog and de Meuron that holds the world's most important collection of works by the Surrealist painter Oscar Dominguez. In September 2016, Paricio followed this monumental exhibition with *Dreams*, his fourth major solo show, proudly presented by Halcyon Gallery. In 2017, Paricio was selected for a group exhibition entitled *Clouded Lands* at the Fundación Caja Burgo (CAB). The Spanish museum is also proud to have acquired a work by the artist for their permanent collection of contemporary art.

January 2019 marked the artist's return to Halcyon Gallery to exhibit *Paricio·Picasso*. The exhibition presented a new body of work inspired by the masterpieces of Pablo Picasso, as part of his continuing exploration of appropriation and the history of painting.

From October 2021 until January 2022, Paricio's solo exhibition *Versión Extendida [Extended Version]* was mounted at the CAB museum in Burgos, Spain. Featuring not only his paintings, etchings, drawings and sculptures, the exhibition also saw the artist experiment with film installations to explore the allusions between cinema and art, and between his own lived and figurative reality. Paricio also published his first collection of fiction short stories, included in the catalogue that accompanied the exhibition. The museum acquired a set of unique prints for their permanent collection.

Paricio has an all-embracing view of painting that crosses the boundaries between the abstract and figurative, the object and narrative. He explores the ways in which artwork can become transcendental, uninfluenced by the fashions and temporary gratifications of the present. In attempting to realise the eternal components of art historical masterpieces, Paricio ignores space and time. The artist thinks in the past, present and future all at once. *'A work of art is not only today, it is simultaneously yesterday and tomorrow.'*

[esp] · Biografía

Pedro Paricio nace el 16 de enero de 1982 en Tenerife (Islas Canarias). De niño siempre está dibujando, pero en el bachillerato estudia ciencias y solo empieza a contemplar un futuro en las artes unos meses antes de ir a la universidad. “*Para ser honesto, lo que me atrajo fue la libertad que la sociedad le da al artista*”, explica. “*Elegí el arte porque quería una vida diferente*”. Sin embargo, con el beneficio de una mirada retrospectiva, ahora siente que la cadena de eventos que lo llevaron al arte fue un proceso de descubrimiento de su destino.

Paricio se matricula primero en la Facultad de Bellas Artes de la Universidad de La Laguna, Tenerife, sigue dos cursos en Salamanca y completa la licenciatura de Bellas Artes en la Universidad de Barcelona (2004-06). Mientras está en la universidad considera la carrera como crítico de arte y curador; los ensayos *Textos Inconclusos I y II* muestran una lúcida inteligencia que le permite reflexionar, por ejemplo, sobre la relación tiránica entre teoría y práctica artística. Paricio, además de la pintura, practica la escultura, la instalación y el videoarte cuando realiza su primera exposición colectiva, *Don't Call it Performance* (2004), en Domus Artium 2002 (DA2), Salamanca (España), pero poco después decide hacer de la pintura su único medio debido a que considera que son infinitas sus posibilidades latentes, y descarta la idea de utilizar otros medios o tecnologías en respuesta a modas pasajeras en el arte.

La primera exposición individual de Paricio se realiza en 2006 en el Espacio Joven de Salamanca. En esos años apoya su carrera artística con multitud de trabajos, entre los que se incluyen edición de arte, asistente fotográfico, periodismo, animador en fiestas infantiles y guardabosques. Ese mismo año comienza una serie de pinturas titulada *El paraíso canario*, describiendo su enfoque como “*arte abstracto/urbano/pop*”, con el que pretende “*liberar la estructura de la mente de un mundo computerizado*”. En el ciclo integra las teorías del Modernismo de Clement Greenberg con el arte urbano, apropiándose de diversas referencias culturales: de la novela de Jack Kerouac *Los vagabundos del Dharma* (1958), a estrellas del fútbol holandés y español, pasando por películas como *El milagro de Candeal* (2004). La serie se exhibe en *Ikara*, una tienda de skateboards y galería de arte situada en Barcelona, siendo 2008 el año en el cual comienza a pintar a tiempo completo.

En las series que Paricio inicia en 2008 -pequeños dibujos en técnica mixta bajo el título *Homenajes* y acrílico sobre lienzo *Desestructuras*- continua sus reflexiones abstractas sobre el entorno cultural de esa década, desde *Los Soprano* en televisión, hasta *El Gran Colisionador de Hadrones* en primera línea del descubrimiento científico. En las dos series de 2009, *Pintura digital* y *Estudios según Francis Bacon*, Paricio usa una mezcla inusual de formas geométricas planas de líneas definidas con colores primarios, junto a franjas de pintura espesa y salpicada en lienzos que se acercan gradualmente a lo figurativo. Las obras sobre papel realizadas en 2010 incluyen una secuencia de *Máscaras rituales canarias* que se apartan claramente de sus representaciones abstractas de los personajes secundarios.

Desde la serie *Diálogos* (2010), Paricio ha sido autorreflexivo, meditando sobre la pintura, sobre sí mismo como artista y muchas veces rindiendo homenaje a sus predecesores. Las dieciocho obras de *Master Painters* (2011) ofrecen relecturas personales de importantes pinturas, a veces con sutileza pero generalmente con ingenio o ironía. Así, el *Gótico canario* hace referencia al *Gótico americano* de Grant Wood; en *Flores para un mártir* reelabora los icónicos *Girasoles* de Vincent van Gogh; y *Pedro (Desnudo en las escaleras)* se remonta tanto a *Ema (Desnudo en una escalera)* de Gerhard Richter de 1966 y más allá al fragmentado *Desnudo bajando una escalera (No. 2)* de Marcel Duchamp de 1912. Tomando prestadas y adaptando imágenes del pasado, Paricio las fusiona a su propio lenguaje visual de rostros en blanco, sombreros Stetson y colores arlequín, introduciendo capas de significado y jugando con la identidad del sujeto y del artista. Profundiza en el tema en *Diary of an Artist and Other Stories* (2011-12) y nuevamente, en una escala más íntima,

en *Magic Charms* (2012), donde fetichiza sus herramientas de pintor y otros atributos sobre una versión particularmente brillante de la geometría arlequin.

Paricio actualmente divide su tiempo entre Barcelona, Tenerife y Londres. Sus pinturas se encuentran en colecciones privadas de todo el mundo y goza de una reputación internacional tras exponer en Europa y los Estados Unidos. La muestra *Master Painters* en Halcyon Gallery, Londres (2011), impactó en el panorama artístico internacional, y en 2012 *The Theatre of Painting*, su exposición museística individual en España, se presentó en el Instituto de la Cultura y las Artes de Sevilla. A principios de 2013 participa en el *Gabinete de Curiosidades*, una muestra mixta de obras de artistas modernos y contemporáneos en la Plataforma Arte Contemporáneo (PAC) y en la Feria de Arte *Art Madrid Maestros*, ambas en la ciudad de Madrid. Esos años Paricio tuvo el honor de ser seleccionado para su inclusión en el libro de Francesca Gavin *100 New Artists* (2011), en representación de una generación innovadora que estaba configurando la estética de la década venidera.

En 2014 exhibe *Shaman* en Halcyon Gallery, Londres, un cuerpo de trabajo en el que Paricio explora las antiguas tradiciones chamánicas de su Tenerife natal, en las Islas Canarias. Le sigue en octubre *Elogio de la Pintura*, una muestra creada específicamente por el artista para una exposición en TEA (Tenerife Espacio de las Artes), un dinámico museo de arte proyectado por Herzog y de Meuron, el cual alberga la colección más importante del mundo de obras del pintor surrealista Oscar Domínguez. En septiembre de 2016, Paricio continúa esta exposición monumental con *Dreams*, su cuarta gran exposición individual, presentada con orgullo por Halcyon Gallery. En 2017, Paricio es seleccionado para una exposición colectiva titulada *Tierras Nubladas* en la Fundación Caja Burgos (CAB). El museo español también adquiere entonces una obra del artista para su colección permanente de arte contemporáneo.

Enero de 2019 supone el regreso del artista a Halcyon Gallery para exponer *Paricio·Picasso*. La exposición presentó un nuevo cuerpo de trabajo inspirado en las obras maestras de Pablo Picasso, como parte de su continua exploración y reinterpretación de la historia de la pintura.

Desde octubre de 2021 hasta enero de 2022 tiene lugar la exposición individual de Paricio *Versión Extendida* en el museo CAB de Burgos, España. Esta vez, acompaña sus pinturas con dibujos, esculturas, grabados y también video. En la muestra el artista experimenta con instalaciones cinematográficas donde explora las alusiones entre cine y arte, junto a su propia realidad, la vivida y la figurada. Paricio también publica su primera colección de cuentos de ficción, recogidos en el catálogo que acompaña a la exposición. El museo adquiere también un conjunto de grabados únicos para su colección permanente.

Paricio tiene una visión global de la pintura que cruza los límites entre lo abstracto y lo figurativo, lo objetual y lo narrativo. Explora los modos en los que las obras de arte pueden volverse trascendentales, sin la influencia de las modas y las gratificaciones temporales del presente. Al intentar realizar los componentes eternos de las obras maestras históricas del arte, Paricio ignora el espacio y el tiempo. El artista piensa en pasado, presente y futuro a la vez: "*Una obra de arte no es solo hoy, es simultáneamente ayer y mañana*".

[fr] · Biographie

Pedro Paricio est né le 16 janvier 1982 à Tenerife dans les îles Canaries. Enfant, il a toujours dessiné, mais au lycée, il a étudié les sciences et n'a commencé à envisager un avenir dans les arts que quelques mois avant d'aller à l'université. "*Pour être honnête, ce qui m'a attiré, c'est la liberté que la société donne à l'artiste*", explique-t-il. "*J'ai choisi l'art parce que je voulais une vie différente.*" Pourtant, avec du recul, il a maintenant le sentiment que la chaîne d'événements qui l'a conduit à l'art était un processus de découverte de son destin.

Paricio s'est inscrit à la Faculté des Beaux-Arts de l'Université de La Laguna, à Tenerife, puis a suivi un cours à Salamanque et a achevé sa formation avec un diplôme en *Beaux-Arts à l'Université de Barcelone* (2004–06). Pendant ses études universitaires, il a envisagé une carrière de critique d'art-conservateur; des essais tels que *Articles inachevés I et II* transmettent une intelligence lucide qui lui permet de réfléchir, par exemple, sur la relation tyrannique entre la théorie et la pratique artistique. Paricio se concentrait principalement sur la sculpture, l'installation et l'art vidéo au moment de sa première exposition collective, *Don't Call it Performance* (2004), à Domus Artium 2002 (DA2), Salamanque, Espagne, mais peu de temps après, il décida de faire de la peinture son unique moyen d'expression; il considère les possibilités latentes de la peinture comme infinies et rejette l'idée d'utiliser d'autres médias ou technologies en réponse aux modes passagères de l'art.

La première exposition personnelle de Paricio a eu lieu en 2006 à l'Espacio Joven de Salamanque. En travaillant dans des domaines divers afin de soutenir sa carrière d'artiste, tels que l'édition d'art, la conservation, l'assistance aux photographes, le clown lors de fêtes d'enfants et le garde-chasse, il a commencé à travailler en 2006 sur une série de peintures intitulée *Le paradis canarien*. Il a décrit son approche comme "*art urbain/abstrait/pop art*", offrant "*la liberté de la structure de l'esprit et du monde informatisé*". Dans le cycle, il intègre les théories du modernisme de Clement Greenberg à l'art urbain, s'appropriant diverses références culturelles: par exemple, du roman de Jack Kerouac *Les Clochards célestes* (1958) aux stars du football néerlandais et espagnol, et aux films, dont *Le Miracle de Candéal* (2004). De manière appropriée, la série a été exposée à *Ikara*, un magasin de skateboard de Barcelone et galerie d'art, en 2008, l'année où il a commencé à peindre à plein temps.

La série de Paricio commencée en 2008 - petits dessins avec des techniques mixtes sous le titre *Hommages* et acrylique sur toile *Destructures* - a poursuivi ses réflexions abstraites sur l'environnement culturel de cette décennie, des *Sopranos* à la télévision au *Grand collisionneur de hadrons* et au premier plan de découverte scientifique. Dans deux séries de 2009, *Peinture numérique* et *Après Francis Bacon*, Paricio a utilisé un mélange inhabituel de formes géométriques plates et amorphes aux lignes dures avec des couleurs primaires et des bijoux aux côtés de bandes de peinture épaisse et éclaboussée sur des toiles qui se dirigeaient progressivement vers le figuratif. Les œuvres sur papier réalisées en 2010 incluent une séquence de masques rituels traditionnels des îles Canaries qui s'écartent clairement de ses rendus abstraits de *Personnages Secondaires*.

Depuis la série *Dialogues* (2010), Paricio est introspectif, méditant en peinture sur lui-même en tant qu'artiste et rendant hommage à ses prédécesseurs. Les dix-huit œuvres de *Maîtres peintres* (2011) proposent des relectures personnelles de tableaux célèbres, parfois avec subtilité mais généralement avec esprit ou ironie. Ainsi, le *Gothique canarien* fait référence au *Gothique américain* de Grant Wood ; *Fleurs pour un martyr* retravaille les *Tournesols* iconiques de Vincent van Gogh ; et *Pedro (Nu dans l'escalier)* renvoie à la fois à *Ema (Nu dans un escalier)* de Gerhard Richter de 1966 et au-delà au *Nu descendant un escalier (n° 2)* fragmenté de Marcel Duchamp de 1912. Empruntant et adaptant des images du passé, Paricio le fusionne avec son propre langage visuel de visages effacés, de chapeaux Stetson et de couleurs d'arlequin, introduisant des couches de sens et jouant avec l'identité du sujet et de l'artiste. Il persiste sur le thème dans *Journal d'un artiste et autres histoires* (2011-12) et encore, à une échelle plus intime, dans *Charmes magiques* (2012),

qui fétichise ses outils de peintre et autres attributs contre une version particulièrement lumineuse de la géométrie arlequine.

Paricio partage actuellement son temps entre Barcelone, Tenerife et Londres. Ses peintures sont présentes dans de nombreuses collections privées à travers le monde, et il jouit d'une réputation internationale suite à des expositions à travers l'Europe et les États-Unis. L'exposition des *Maîtres Peintres* à Halcyon Gallery, Londres, en 2011 a eu un impact sur la scène artistique internationale et, en 2012, *Le théâtre de la peinture*, son exposition personnelle dans un musée en Espagne, a été organisée à l'Institut de la culture et des arts de Séville. Début 2013, il participe au *Cabinet de Curiosités*, une exposition mixte d'œuvres d'artistes modernes et contemporains à la Plataforma Arte Contemporáneo (PAC) de Madrid et à la foire d'art Art Madrid Maestros de Madrid. Paricio a eu l'honneur d'être sélectionné pour figurer dans le livre de Francesca Gavin *100 nouveaux artistes* (2011), représentant une génération innovante qui formait l'esthétique de la décennie à venir.

En 2014, la Halcyon Gallery de Londres a exposé *Chaman*, un ensemble d'œuvres dans lesquelles Paricio a exploré les anciennes traditions chamaniques de sa maison à Tenerife dans les îles Canaries. Cela a été suivi en octobre par *Éloge de la peinture*, un spectacle créé spécifiquement par l'artiste pour une exposition au TEA Tenerife Espacio de las Artes, un musée d'art dynamique conçu par Herzog et de Meuron qui détient la plus importante collection au monde d'œuvres du Peintre surréaliste Oscar Domínguez. En septembre 2016, Paricio a suivi cette exposition monumentale avec *Rêves*, sa quatrième grande exposition personnelle, fièrement présentée par la Halcyon Gallery. En 2017, Paricio a été sélectionné pour une exposition collective intitulée *Terres assombries* à la Fundación Caja Burgo (CAB). Le musée espagnol est également fier d'avoir acquis une œuvre de l'artiste pour sa collection permanente d'art contemporain.

Janvier 2019 a marqué le retour de l'artiste à la Halcyon Gallery pour exposer *Paricio·Picasso*. L'exposition présentait une nouvelle œuvre inspirée des chefs-d'œuvre de Pablo Picasso, dans le cadre de son exploration continue de l'appropriation et de l'histoire de la peinture. D'octobre 2021 à janvier 2022, l'exposition personnelle de Paricio *Version étendue* a été montée au musée CAB de Burgos, en Espagne. Présentant non seulement ses peintures, gravures, dessins et sculptures, l'exposition a également vu l'artiste expérimenter des installations cinématographiques pour explorer les allusions entre le cinéma et l'art, et entre sa propre réalité vécue et figurative. Paricio a également publié son premier recueil de nouvelles de fiction, inclus dans le catalogue qui accompagnait l'exposition. Le musée a acquis un ensemble d'estampes uniques pour sa collection permanente.

Paricio a une vision globale de la peinture qui franchit les frontières entre l'abstrait et le figuratif, l'objet et le récit. Il explore les façons dont les œuvres d'art peuvent devenir transcendantes, sans être influencées par les modes et les gratifications temporaires du présent. En essayant de réaliser les composants éternels des chefs-d'œuvres historiques de l'art, Paricio ignore l'espace et le temps. L'artiste pense à la fois au passé, au présent et au futur. "*Une œuvre d'art n'est pas seulement aujourd'hui, elle est à la fois hier et demain.*"

Biografia · [cat]

Pedro Paricio neix el 16 de gener de 1982 a Tenerife (Illes Canàries). De petit sempre està dibuixant, però al batxillerat estudia ciències i només comença a contemplar un futur a les arts uns mesos abans d'anar a la universitat. “*Per ser honest, el que em va atreure va ser la llibertat que la societat dona a l'artista*”, explica. “*Vaig triar l'art perquè volia una vida diferent*”. Tot i això, amb el benefici d'una mirada retrospectiva, ara sent que la cadena d'esdeveniments que el van portar a l'art va ser un procés de descobriment del seu destí.

Paricio es matricula primer a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de La Laguna, Tenerife, segueix dos cursos a Salamanca i completa la llicenciatura de Belles Arts a la Universitat de Barcelona (2004-06). Mentre és a la universitat considera la carrera com a crític d'art i curador; els assaigs *Textos Inconclusos I i II* mostren una lúcida intel·ligència que permet reflexionar, per exemple, sobre la relació tirànica entre teoria i pràctica artística. Paricio, a més de la pintura, practica l'escultura, la instal·lació i el videoart quan realitza la seva primera exposició col·lectiva, *Don't Call it Performance* (2004), a Domus Artium 2002 (DA2), Salamanca (Espanya) però poc després decideix fer de la pintura el seu únic mitjà pel fet que considera que les seves possibilitats latents són infinites, i descarta la idea d'utilitzar altres mitjans o tecnologies en resposta a modes passatgeres a l'art.

La primera exposició individual de Paricio es realitza l'any 2006 a l'Espai Jove de Salamanca. Aquells anys recolza la seva carrera artística amb multitud de treballs, entre els quals s'inclouen l'edició d'art, assistent fotogràfic, periodisme, animador en festes infantils i guardaboscós. Aquest mateix any comença una sèrie de pintures titulada *El paradís canari*, descrivint el seu enfocament com a “*art abstracte/urbà/pop*”, amb el qual pretén “*alliberar l'estructura de la ment d'un món computeritzat*”. Al cicle integra les teories del Modernisme de Clement Greenberg amb l'art urbà, apropiant-se de diverses referències culturals: de la novel·la de Jack Kerouac *Els rodamons del Dharma* (1958), a estrelles del futbol holandès i espanyol, passant per pel·lícules com *El miracle de Candeal* (2004). La sèrie s'exhibeix a *Ikara*, una botiga de skateboards i galeria d'art situada a Barcelona, sent el 2008 l'any en què comença a pintar a temps complet.

A les sèries que Paricio inicia el 2008 -petits dibuixos en tècnica mixta sota el títol *Homenatges* i acrílic sobre llenç *Desestructures-* continua les seves reflexions abstractes sobre l'entorn cultural d'aquella dècada, des de *Los Soprano* a la televisió fins *El Gran Col·lisionador d'Hadrons* a primera línia del descobriment científic. A les dues sèries de 2009, *Pintura digital* i *Estudis segons Francis Bacon*, Paricio utilitza una barreja inusual de formes geomètriques planes de línies definides amb colors primaris juntament amb franges de pintura espessa i esquitxada en llenços que s'acosten gradualment al figuratiu. Les obres sobre paper realitzades el 2010 inclouen una seqüència de *Màscares rituals canàries* que s'aparten clarament de les representacions abstractes dels personatges secundaris.

Des de la sèrie *Diàlegs* (2010) Paricio ha estat autoreflexiu, meditant sobre la pintura, sobre si mateix com a artista i moltes vegades rendint homenatge als seus predecessors. Les divuit obres de *Master Painters* (2011) ofereixen relectures personals d'obres importants, de vegades amb subtilesa però generalment amb enginy o ironia. Així, el *Gòtic canari* fa referència al Gòtic americà de Grant Wood; a *Flors per a un màrtir* reelabora els icònics *Gira-sols* de Vincent van Gogh; i *Pedro (Nu a les escales)* es remunta tant a *Ema (Nu en una escala)* de Gerhard Richter de 1966 i més enllà al fragmentat *Nu baixant una escala (No. 2)* de Marcel Duchamp del 1912. Prenent i adaptant imatges del passat, Paricio les fusiona al seu propi llenguatge visual de cares en blanc, barrets Stetson i colors arlequins, introduint capes de significat i jugant amb la identitat del subjecte i de l'artista. Aprofundeix el tema a *Diary of an Artist and Other Stories* (2011-12) i novament, en

una escala més íntima, a *Magic Charms* (2012), on converteix en fetitxes les seves eines de pintor i altres atributs sobre una versió particularment brillant de la geometria arlequí.

Paricio actualment reparteix el seu temps entre Barcelona, Tenerife i Londres. Les seves pintures es troben a col·leccions privades de tot el món i gaudeix d'una reputació internacional després d'exposar a Europa i els Estats Units. La mostra *Master Painters* a Halcyon Gallery, Londres (2011), va impactar en el panorama artístic internacional i el 2012 *The Theatre of Painting*, la seva exposició museística individual a Espanya, es va presentar a l'Institut de la Cultura i les Arts de Sevilla. A principis de 2013 participa al *Gabinet de Curiositats*, una mostra mixta d'obres d'artistes moderns i contemporanis a la Plataforma Art Contemporani (PAC) i a la Fira *Art Madrid Maestros*, ambdues a la ciutat de Madrid. Aquells anys Paricio va tenir l'honor de ser inclòs al llibre de Francesca Gavin *100 New Artists* (2011), en representació d'una generació innovadora que estava configurant l'estètica de la dècada venidora.

El 2014 exhibeix *Shaman* a Halcyon Gallery, Londres, un gruix de treball en què Paricio explora les antigues tradicions xamàniques de la seva Tenerife natal, a les Illes Canàries. El segueix a l'octubre *Elogi de la Pintura*, una mostra creada específicament per l'artista per a una exposició a TEA (Tenerife Espacio de las Artes), un museu d'art dinàmic projectat per Herzog i de Meuron que allotja la col·lecció més important del món d'obres del pintor surrealista Oscar Domínguez. El setembre del 2016, Paricio continua aquesta exposició monumental amb *Dreams*, la seva quarta gran mostra individual, presentada amb orgull per Halcyon Gallery. El 2017, Paricio és seleccionat per a una exposició col·lectiva titulada *Terres Ennuvolades* a la Fundación Caja Burgos (CAB). El museu espanyol també adquireix una obra de l'artista per a la seva col·lecció permanent d'art contemporani.

El gener de 2019 suposa el retorn de l'artista a Halcyon Gallery per exposar *Paricio·Picasso*. L'exposició va presentar un nou treball inspirat en les obres mestres de Pablo Picasso, com a part de la seva continua exploració i reinterpretació de la història de la pintura.

Des de l'octubre del 2021 fins al gener del 2022 té lloc l'exposició individual de Paricio, *Versión Extendida*, al museu CAB de Burgos, Espanya. Aquesta vegada, acompanya les seves pintures amb dibuixos, escultures, gravats i vídeo. A la mostra l'artista experimenta amb instal·lacions cinematogràfiques on explora les al·lusions entre cinema i art, juntament amb la seva pròpia realitat, la viscuda i la figurada. Paricio també publica la seva primera col·lecció de contes de ficció, recollits al catàleg que acompanya l'exposició. El museu adquireix també un conjunt de gravats únics per a la col·lecció permanent.

Paricio té una visió global de la pintura que creua els límits entre allò abstracte i allò figuratiu, allò objectual i allò narratiu. Explora les maneres en què les obres d'art es poden tornar transcendents, sense la influència de les modes i les gratificacions temporals del present. En intentar crear els components eterns de les històriques obres mestres de l'art, Paricio ignora l'espai i el temps. L'artista pensa en passat, present i futur alhora: "*Una obra d'art no és només avui, és simultàniament ahir i demà*".